

Sygn. akt II K 201/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Niedzielski

Protokolant: st. sekr. sąd. Jadwiga Jankowska

przy udziale prokuratora: Małgorzaty Karwackiej – Barylskiej

po rozpoznaniu na rozprawie 13 maja 2016 r.

sprawy **M. B.** ur. (...) w W. s. S. i R. z d. W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 lutego 2016 roku o godz. 14.35 na ul. (...) w B. woj. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązywania zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu wydanym w sprawie o sygn. akt II K 360/15 na okres 1 roku, obowiązującego od dnia 26.04.2015 roku do dnia 26.04.2016 roku, kierował w ruchu lądowym samochodem marki M. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z zawartością 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

1. uznaje **M. B.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 kk oraz art. 70 § 1 kk, a także art. 72 § 1 pkt 5 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza **M. B.** na okres 2 (dwóch) lat próby zobowiązując oskarżonego do powstrzymania się od naużywania alkoholu;
3. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza **M. B.** grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych;
4. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka oskarżonemu **M. B.** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego dożywotnio;
5. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego **M. B.** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;
6. pobiera od M. B. kwotę 230 (dwustu trzydziestu) złotych opłaty i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków.

Sygn. akt II K 201/16

UZASADNIENIE

W dniu 12 lutego 2016 r. służbę w zmotoryzowanym patrolu Policji na terenie B. pełnili M. Z. i F. Z.. Funkcjonariusze poruszali się oznakowanym radiowozem. Około godz. 14:35 po zjechaniu z R. gen. W. A. w ulicę (...) zauważyli jak

jadący z naprzeciwka samochód marki M. o nr rej. (...) kierowany przez mężczyznę wykonuje w miejscu obowiązywania zakazu manewr skrętu w lewo w pierwszą (patrząc od strony ronda) ulicę prowadzącą na Osiedle (...). W związku z tym, policjanci pojechali za wymienionym pojazdem, który po wydanym sygnale świetlnym zatrzymał się w rejonie bloku nr (...). Kierowca – jak się później okazało – M. B. wysiadł swoimi drzwiami i udał się w kierunku klatki bloku, w której znajduje się gabinet stomatologiczny. Za nim podążył F. Z.. W tym czasie auto zostało przestawione kilkanaście metrów dalej za blok przez K. K., która została w pojeździe i przesiadła się za kierownicę. Następnie wymieniony funkcjonariusz wraz z oskarżonym podeszli do M., do którego podjechała też radiowozem M. Z.. W toku dalszych czynności wykonywanych z udziałem M. B. zaprzeczał on, aby kierował samochodem i twierdził, że pojazd prowadziła jego koleżanka. K. K. początkowo temu zaprzeczała, następnie utrzymywała, iż kierowała przedmiotowym pojazdem, zaś ostatecznie będąc pouczoną przez policjanta o obowiązku mówienia prawdy przyznała, iż auto prowadził oskarżony. Następnie, wszyscy przejechali na Komendę Powiatową Policji celem przeprowadzenia dalszych czynności, na koniec których M. B. poinformowany o treści zeznań K. K. w rozmowie przyznał się do kierowania autem i poprosił o nie informowanie o tym swojego pracodawcy.

/zeznania M. Z. k. 56 – 57 i 61 oraz k. 22-23 zbioru C, zeznania F. Z. k. 57 -58 i 62 oraz 28 – 29 zbioru C/

M. B. pracował w ciągu dnia z K. K. w sklepie drobiarskim na targowisku i po skończonej pracy prowadził ulicą (...) samochód marki M. o nr rej. (...) od targowiska do bloku nr (...) na Osiedlu (...), gdzie miał się udać do stomatologa.

/zeznania K. K. k. 6-7 (26-27) zbioru C/

Przy zastosowaniu urządzeń kontrolno – pomiarowych w postaci A. i A. stwierdzono w powietrzu wydychanym przez oskarżonego następujące zawartości alkoholu: o godz. 14:43 – 0,59 mg/l, o godz. 15:02 – 0,54 mg/l, o godz. 15:03 – 0,57 mg/l.

/protokoły użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu k. 2 i 3, świadectwa wzorcowania k. 4 i 5/

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu z 16 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 360/15 M. B. został skazany za czyn z art. 178 a § 1 kk na grzywnę w wysokości 120 stawek dziennych po 10 zł, a ponadto orzeczonej został mu środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 roku z zaliczeniem okresu zatrzymania prawa jazdy od 26 kwietnia 2015 r. oraz świadczenie pieniężne w kwocie 200 zł.

/dane o karalności k. 12-14, odpis ww. wyroku k. 17/

Oskarżony ma 39 lat; uzyskał wykształcenie średnie; jest żonaty; ma dwoje dzieci w wieku 8 i 20 lat, które posiada na utrzymaniu; pracuje w ubojni drobiu jako kierowca – sprzedawca z wynagrodzeniem 1.850 zł brutto; jest współwłaścicielem domu jednorodzinnego (o pow. 140 m²) i działki (o pow. 56 a) oraz samochodu osobowego V. (...) (1999 r. prod.); był karany za czyn z art. 178a § 1 kk.

/oświadczenie oskarżonego k. 54/

M. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i wyjaśniał, że pojazdem marki M. o nr rej. (...), który przed kontrolą drogową poruszał się po ulicy (...) kierowała K. K., a on był tylko jego pasażerem (k. 20 i 55).

Sąd zważył, co następuje

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony M. B. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na zeznaniach M. Z. i F. Z. oraz depozycjach K. K. z dochodzenia, a także protokołach użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych i odpisie wyroku.

Zeznania M. Z. i F. Z. Sąd poczytał za wiarygodne w całości. Były one spójne, rzeczowe i wzajemnie ze sobą korespondowały tworząc logiczny opis przebiegu zdarzeń. W szczególności natomiast wymienieni świadkowie byli obiektywnymi źródłami dowodowymi, gdyż jako funkcjonariusze Policji nie mieli żadnego interesu w tym, aby ewentualnie niesłusznie obciążać M. B.. Poza tym, naturalnym było, że uwagę policjantów zwrócił pojazd łamiący przepisy ruchu drogowego, a fakt, iż samochód, którym poruszał się oskarżony był autem dostawczym umożliwiał dokonanie bezbłędnej i pewnej obserwacji przez świadków, gdyż w tego typu pojazdach kierowca i pasażer siedzą wyżej, niż w zwykłych autach. Tym samym, nawet w sytuacji, kiedy przed radiowozem jechałby jakiś inny pojazd możliwym było dostrzeżenie, czy autem kieruje kobieta, czy też mężczyzna. Ponadto, K. K. ubrana było na jaskrawo, co dodatkowo ułatwiało identyfikację. Wskazać również należy, że po zatrzymaniu się M. oskarżony wysiadł od strony kierowcy, a gdyby przecież był pasażerem, opuściłby pojazd drzwiami z prawej strony (patrzac z środka auta). Wbrew bowiem temu, co podawał oskarżony nie było uzasadnienia do tego, aby przedostawać się przez osobę rzekomego kierowcy do drzwi z jego strony. Nie mówiąc już o tym, że takie postępowanie jest sprzeczne z doświadczeniem życiowym, gdyż tego typu sposób wysiadania z auta jest wysoce skomplikowany, żeby nie powiedzieć, iż wręcz niemożliwy. A jeżeli już by nawet zakładać, że opuszczenie pojazdu z prawej strony byłoby utrudnione, to należałoby się spodziewać, że osoba kierowcy pierwsza wysiadłaby z samochodu ze swojej strony przepuszczając do swoich drzwi pasażera. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca.

Z relacją funkcjonariuszy Policji w pełni korespondowały zeznania K. K. złożone na etapie dochodzenia. Wymieniona bowiem będąc przesłuchana bezpośrednio po zdarzeniu w kategorięczny sposób podała, że autem kierował jej kolega z pracy M. B.. W toku rozprawy K. K. zmieniła co prawda zeznania utrzymując, że to jednak ona prowadziła samochód. Zdaniem Sądu jednakże, tego typu diametralna modyfikacja wypowiedzi procesowych omawianego świadka jest niewiarygodna i nieuzasadniona, a wręcz stanowi krzywoprzysięstwo. Nie sposób bowiem przyjąć, że K. K. na etapie postępowania przygotowawczego złożyła zeznania niekorzystne dla oskarżonego pod wpływem groźby karalnej – z obawy przed odpowiedzialnością karną za składanie fałszywych zeznań. Wymieniona jest przecież osobą dorosłą, która doskonale powinna sobie zdawać sprawę z powagi czynności procesowej w postaci przesłuchania w charakterze świadka. A jeżeli tak, to właśnie wówczas – składając „na gorąco” zeznania – mówiła prawdę. Na etapie zaś sądowym – po przeanalizowaniu „na spokojnie” sytuacji – podawała fałszywy przebieg wydarzeń, chcąc w ten sposób „bronić” swojego kolegę z pracy przed daleko idącymi konsekwencjami skazania go za zarzucany mu czyn.

Reasumując powyższe, Sąd przyjął, że odnośnie tego, że w czasie poruszania się M. po ulicy (...) prowadził go oskarżony, na prawdzie polegają zeznania funkcjonariuszy Policji oraz pierwsze zeznania K. K..

Sąd odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w którym zaprzeczał kierowaniu przedmiotowym autem w czasie zarzuconego mu czynu, gdyż tego typu twierdzenia pozostawały w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, który był zdecydowanie bardziej obiektywny i wiarygodny. M. B. natomiast, był już karany za przestępstwo tego typu i grożące mu konsekwencje prawno – karne, zwłaszcza w zakresie zakazu prowadzenia pojazdów sprawiają, że próbuje on „wybronić się” poprzez wskazywanie swojej trzeźwej koleżanki jako kierującej.

Sąd przyznał moc dowodową protokołom użycia urządzeń do ilościowego oznaczania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, gdyż nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w ich sporządzaniu. Poza tym, treść tych dokumentów, sposób przeprowadzenia badań jak i prawidłowość uzyskanych wyników nie budziły wątpliwości.

Uprzednią karalność oskarżonego Sąd ustalił w oparciu o dokumenty w postaci danych o karalności oraz odpisu wyroku skazującego. Były to bowiem dowody obiektywne, które zostały załączone na potrzeby niniejszej sprawy i brak jest podstaw, aby kwestionować ich treść.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał, że M. B. w dniu 12 lutego 2016 roku o godz. 14.35 na ul. (...) w B. woj. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązywania zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym

orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu wydanym w sprawie o sygn. akt II K 360/15 na okres 1 roku, obowiązującego od dnia 26.04.2015 roku do dnia 26.04.2016 roku, kierował w ruchu lądowym samochodem marki M. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z zawartością 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Opisane zachowanie wypełnia znamiona występkę określonego w art. 178a § 4 kk.

Oskarżony prowadził bowiem pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Nie ulega wątpliwości, że samochód M. jest pojazdem mechanicznym. Oskarżony natomiast prowadził go po ulicy (...), a więc w ruchu lądowym. Zawartość zaś alkoholu w wydychanym powietrzu przekroczyła wartość określoną w art. 115 § 16 kk, który zawiera definicję stanu nietrzeźwości. Nadto przypisanego czynu oskarżony dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w sprawie II K 360/15 Sądu Rejonowego w Wieluniu oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego tymże wyrokiem.

Przypisany oskarżonemu czyn miał charakter zawiniony. W ustalonym stanie faktycznym M. B. mógł zachować się zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Ponadto, czyn ten był bezprawny, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Przy wymiarze kary Sąd na niekorzyść oskarżonego poczytał jego uprzednią karalność.

W ocenie Sądu wymierzona na podstawie art. 178a § 4 kk M. B. kara 8 miesięcy pozbawienia wolności odpowiada stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu, a także pozwala osiągnąć zapobiegawcze i wychowawcze cele kary wobec niego.

Na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 kk oraz art. 70 § 1 kk Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat. W ocenie Sądu, pomimo tego, że M. B. był już karany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności można żywić przekonanie, że zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Przypisany bowiem oskarżonemu występki popełniony został na niewielkim odcinku drogi, a stan nietrzeźwości nie był bardzo wysoki.

Mając jednakże na względzie urealnienie aktualnie odczuwanej dolegliwości karnej za przypisane oskarżonemu przestępstwo oraz względy wychowawcze, Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk nałożył na M. B. obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu, zaś w oparciu o art. 71 § 1 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając – w oparciu o dochody oskarżonego, jego warunki osobiste i majątkowe oraz możliwości zarobkowe – wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Stosownie do treści art. 42 § 3 kk, z racji popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk Sąd zobligowany był do orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Dlatego też, dookreślając strefę, której dotyczy wymieniony zakaz jako strefę ruchu lądowego orzeczonego został przedmiotowy środek karny.

Kolejną konsekwencją skazania za przestępstwo przeciwko komunikacji określone

w art. 178a § 4 kk musiało być orzeczenie na podstawie art. 43a § 2 kk świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jego wysokość zgodnie z wymienionym przepisem wynosi co najmniej 10.000 zł, a Sąd doszedł do przekonania, że brak jest wystarczających podstaw do jego orzekania w wysokości przekraczającej jego minimalną ustawową wysokość.

W oparciu o art. 627 kpk i art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 230 zł tytułem opłaty oraz kwotę 70 zł tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków, na którą złożyły się zryczałtowane koszty doręczeń w postępowaniu przygotowawczym i sądowym (40 zł) oraz opłata za informację z K. (30 zł).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku z dnia 13 maja 2016 r.